

[Axel Dam.]

fra alle Klasser, men om det vil lykkes, er jo et helt andet Spørgsmaal. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om det ikke snarere er Det radikale Parti, der har Ret til at kalde sig det mindst klasseprægede af alle Partier, idet Retsforbundet jo hverken kan regnes til de mere eller mindre klasseprægede, da det er fuldstændig renset for ethvert som helst Klassepræg, medmindre man vil kalde hele det arbejdende Folk for en Klasse i Modsætning til de faa Monopolsnyltere, der overhovedet ikke arbejder hverken med Haand eller med Aand og derfor ikke vilde kunne opretholde deres Eksistens i en Retsstat, fordi der intet bliver for dem at indkassere Vederlag for, naar Monopolindtægterne er afskaffet.

Det konservative Folkeparti vil i sit Program fralægge sig Beskyldningen for at være et Klasseparti; det vil være et Parti, der varetager alles Interesser, og det lyder jo af noget i den Retning, naar det i sit sidste Program i § 7 siger, at det vil styrke Rentabiliteten inden for alle Erhverv i By og paa Land. Dette er jo imidlertid kun Camouflage for Støtte til visse Særinteresser, for det er jo heldigvis slet ikke alle Erhverv, der trænger til Understøttelse fra Politikerne paa Skatteydernes Bekostning. I Realiteten bliver det derfor ikke alle Erhverv, men kun de usunde Erhverv, der ikke kan klare sig selv eller ikke mener at kunne klare sig uden Understøttelsestold. Det var ærligere og tillige billigere for Skatteyderne at give disse urentable Erhverv direkte Støtte, Fattighjælp i Form af Statstilskud pr. beskæftiget Arbejder. Men det vil Partiet ikke vide noget af. Tværtimod kræver det i § 16 en Lettelse af de direkte Skatter, der i deres nuværende Omfang har Konfiskationens Karakter. Naar Partiet har den mærkelige Opfattelse, at Begrebet Konfiskation er en rent kvantitativ, ikke en kvalitativ Bestemmelse, maa jeg bede Partiets Formand besvare det Spørgsmaal: hvor stort et Omfang kan en Pengeafpresning have, inden den antager Karakteren af Konfiskation? For en jævn folkelig Forstand er der ingen saadan Grænse. En gammel Kone paa min Fødeø anmeldte et Indbrudstyveri til Byfogeden; men da det viste sig, at der kun var stjaalet et ubetydeligt Pengebeløb, og han derfor bebrejdede hende, at hun ulejlige Retten med en saadan Bagatel, svarede gamle Antoinette: „Vil Bifoudin ikke varra saa venlig å saj maj, hvor majed ja ska la Tjivana stjæla, innan ja maa mæjla dom?“ Hun mente vel, at Tyveri er Tyveri. Og kunde vi blive enige

om, at ogsaa Konfiskation er Konfiskation uden Hensyn til Beløbets Størrelse, saa vilde meget være vundet baade for en redelig Politik og for en redelig Brug af Sprogets Ord. Men for at kunne afgøre, hvad der er Tyveri eller anden Krænkelser af Ejendomsretten, maa man vide, hvad Ejendomsret er, og hvorved den adskiller sig fra faktisk eller tilfældig eller hævdvunden Besiddelse. Men over for det Spørgsmaal staar de Konservative ganske renonce paa Svar. Et fremtrædende Medlem af Partiet har trods derom afgivet Løfte og trods gentagne Opfordringer om at holde dette Løfte ikke været til at formaa til at give denne for Forstaaelsen af det konservative Program ganske uundværlige Oplysning.

Jeg gaar saa til Venstres Program: Paa Frihedens Grund skal Folket bygge sin Fremtid. Troen paa, at Folket, naar det faar den af Programmet krævede Aandsfrihed, Arbejdsfrihed og Erhvervsfrihed, selv kan bygge sin Fremtid, er dog ikke større hos Venstrepartiet, end at Programmet paa ikke mindre end tretten forskellige Punkter kræver Statsstøtte, der altsaa tvangsmæssigt skal udskrives som Skatter, ikke i Forhold til Skatteydernes Interesse i de Ting, der skal understøttes, men i Forhold til deres saakaldte Skatteevne, dog saaledes, føjes der til, at det ikke blot bliver et Mindretal af Befolkningen, som er interesseret i en forsvarlig finansiel Styrelse. Hvorledes man skal undgaa denne Virkning, naar man bibeholder dens Aarsag, Skat efter Evne, meddeler Programmet intet om. At det kun er den direkte, personlige Skat, der skal udskrives efter samme Princip, hvorefter jo ogsaa Løsepenge ansættes for kidnappede Personer, det er Venstre saa ærligt at indrømme, men der siges intet om, at det er for at opveje den Uretfærdighed, at de saakaldte indirekte Skatter, Forbrugsskatterne, udredes efter det stik modsatte Princip, eller, som det hedder, vender den tunge Ende nedad. At Frihandelspartiet Venstre ved en kommende Toldrevision vil kræve Værditoldprincippet gennemført, er dog en Indrømmelse i samme Retning. „Ved Beskatning til Kommunen af fast Ejendom bør tilstræbes en retfærdig Fordeling af Skatten paa Bygninger og paa Jord.“ Hvad mon der menes med Ordet „retfærdig“ i Venstres Sprog? Dette er det eneste Sted i Programmet, hvor dette Ord nævnes, ikke engang i Afsnittet om Retsvæsen nævnes det. Der kræves kun, at Straffelovgivningen skal bringes i Overensstemmelse med Tidens Opfattelse af Forbrydelse og Straf — pudsigt nok dog med